

Odluka:

VSRH Rev 2612/1998-2

Zbirni podatci

Broj odluke: VSRH Rev 2612/1998-2

Datum odluke: 06.03.2002

Vrsta odluke: Presuda

Vrsta predmeta: Građanski - revizija iz građanskog spora

Odjel: GRAĐANSKI ODJEL

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Rev-2612/1998-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Borisa Guttmanna, kao predsjednika vijeća, te Stanka Hautza, Vlatke Potočnjak-Radej, Ivana Mikšića i Petra Milasa, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice L. R. iz P., protiv tuženika Republičkog fonda MIORH, Zagreb – Područna služba u Puli, Pula, S. Grubiše 3, radi isplate i naknade štete, rješavajući reviziju tužiteljice protiv presude Županijskog suda u Puli od 08. lipnja 1998. godine, broj: Gž-694/98, kojom je potvrđena presuda Općinskog suda u Puli od 20. ožujka 1998. godine, broj: P-2497/97, u sjednici održanoj dana 06. ožujka 2002. godine,

p r e s u d i o j e:

Odbija se revizija tužiteljice kao neosnovana.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom odbijen je tužbeni zahtjev kojim je tužiteljica tražila da se tuženiku naloži isplata iznosa od 12.904,07 kn, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dospjeća svakog pojedinačnog mjesečnog iznosa do dana isplate (st. 1. prvostupanjske presude).

Ujedno je tužiteljica odbijena i sa zahtjevom naknade štete za isplatu iznosa od 1.468,36 kn mjesečno, počevši od 01. veljače 1995. godine, usklađeno prema propisima s kojima se usklađuju mirovine, pa sve dok za to budu postojali zakonski uvjeti, uz isplatu kamata na dospjele iznose (pobliže opisano u st. 2. izreke drugostupanjske presude).

Drugostupanjskom presudom odbijena je žalba tužiteljice kao neosnovana i u cijelosti potvrđena presuda suda prvog stupnja.

Protiv te presude reviziju je izjavila tužiteljica zbog pogrešne primjene materijalnog prava, uz prijedlog da se pobijane

presude preinače odnosno ukinu.

Na reviziju nije odgovoreno, niti se o reviziji izjasnio Državni odvjetnik Republike Hrvatske.

Revizija je neosnovana.

Opravdavajući reviziju tužiteljica ponavlja već ranije iznesene prigovore.

U bitnom smatra, da joj je nanesena šteta uslijed nezakonitog rada tuženika koji je bio dužan, a nije donio odluku o usklađivanju mirovina od 01. rujna 1993. godine po čl. 5. i 6. svog Statuta ("Narodne novine"- 58/90), sve na temelju zakonske odredbe koja proizlazi iz čl. 30. Zakona o invalidskom mirovinskom osiguranju ("Narodne novine" – 53/91).

Smatra da su se time ispunile sve zakonske pretpostavke za naknadu štete, s obzirom da uslijed neusklađivanja mirovine za rujna 1993. godine tužiteljica prima mirovinu manju od one koja joj pripada po zakonu.

Prema utvrđenjima nižestupanijskih sudova, a što i među strankama nije sporno proizlazi slijedeće:

- da je rješenjem RF MIORH, Područne službe u P., posl. br. MS 44761 od 29. listopada 1993. godine, tužiteljici određena starosna mirovina, počev od 01. studenog 1993. godine, u visini od 1.253,726 ondašnjih HRD mjesečno,
- da je protiv tog rješenja tužiteljica podnijela žalbu, navodeći da joj je određena mirovina manja od one koja ju po zakonu pripada,
- da je po Centralnoj službi RF MIORH u Z., rješenjem od 06. lipnja 1994. godine, ta žalba tužiteljice odbijena,
- da je tužiteljica potom pokrenula i upravni spor protiv spomenutog rješenja, tužbom Upravnom sudu Republike Hrvatske, zahtijevajući poništaj tog rješenja, s navodom da iznos pripadajuće mirovine joj nije pravilno utvrđen, te da je zakinjuta u svojim mirovinskim primanjima i naposljetku
- da je presudom Upravnog suda br. US-4359/94 od 09. ožujka 1995. godine, tužiteljčina tužba odbijena.

Dakle, i u ovoj fazi postupka sporno je da li je tužiteljica oštećena postupanjem tuženika, a šteta bi se sastojala u visini razlike između one mirovine koja se isplaćuje i one za koju ona smatra da bi joj se trebala isplaćivati prema zakonu uzimajući u obzir usklađivanje mirovine za rujna 1993. godine.

Pravilno su sudovi pri odlučivanju o tužbenom zahtjevu pošli od činjenice da je tužiteljici odlukom nadležnog tijela utvrđena mirovina kao i njezina visina, te da primanjem upravo takve mirovine ona nije ni oštećena.

O zakonitosti rješenja o mirovini odlučivalo se u upravnom postupku pred RF MIORH u prvom i drugom stupnju, kao i povodom pokrenutog upravnog spora po tužbi tužiteljice pred Upravnim sudom, pa je parnični sud u smislu čl. 12. ZPP-a vezan donijetim odlukama – tako da o njihovom sadržaju nije mogao i ne može više odlučivati kao o prejudicijelnom pitanju.

Temeljem citirane odredbe sud ne može riješiti ono pravno pitanje o kojem sud ili drugo nadležno tijelo je već donijelo pravomoćnu odluku.

Kako se tužiteljici od 1993. godine isplaćuje mirovina u iznosima sukladno mirovinskim rješenjima, to se nisu ostvarile pravne pretpostavke za naknadu štete.

U parničnom postupku sud nije ovlašten ispitivati pravilnost pravomoćne odluke donesene u upravnom postupku.

Suprotno revizijskoj tvrdnji tužiteljica u stvari kroz svoj zahtjev želi ishoditi preocjenu upravo zakonitosti upravnog akta,

tj. rješenja o mirovini u kojem joj je utvrđeno ne samo pravo na mirovinu već i način obračunavanja visine mirovine čija zakonitost i pravilnost je ocijenjena u upravnom postupku.

Valjalo je stoga odlučiti temeljem čl. 393. ZPP-a, jer nije učinjena ni bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 10. na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, a niti su se ostvarili revizijski razlozi.

U Zagrebu, 06. ožujka 2002. godine

Predsjednik vijeća:

Boris Guttman, v.r.